

[Albertsen]

Dog er der tale om en principiel ændring vedrørende regulering og forbedring af invalidepensionen, som jeg synes er tiltalende.

Jeg tror ikke, jeg kan love socialministeren en hurtig behandling af disse mange lovforslag, men jeg tror, jeg kan love en positiv behandling, og det er helt givet, at forudsætningen her må være, at vi får disse behandlinger afsluttet inden for den nuværende folketingsamling.

Der er ud over ministerens 6 lovforslag fremsat en række private lovforslag, og jeg vil gerne sige til mine kolleger fra de øvrige partier, der har fremsat disse forslag, at det ikke er udtryk for despøkt eller uhøflighed, når jeg siger, tiden her ikke tillader mig at gå ind i en nærmere debat herom. For nogle af forslagene vedkommende er der jo tale om genfremsættelser, og dér vil det i nogen grad være repetition af de argumenter, man har fremført ved tidligere behandlinger.

For andre af forslagene vedkommende er der tale om principper, som ligger lidt tæt op ad dels de øvrige forslag, dels de debatter, vi har haft, og de tanker, vi har udtrykt vedrørende pensionsreformen på lang sigt. Jeg skal derfor kun sige, at det er klart, at ethvert seriøst forslag, der er fremsat af oppositionspartierne, selvfølgelig må indgå i arbejdsmetodikken og i arbejdsgangen, og i det omfang det vil være muligt at inkorporere forslag og tanker, som ligger tæt op ad det sigte, vi her har, vil det selvfølgelig blive tilfældet. Jeg går ud fra, vi kan få en så bred løsning om dette og en leven op til den forpligtelse, som denne lovgivning pålægger os.

Jeg skal på socialdemokratiets vegne anbefale regeringens lovforslag og tilsige åben holdning med hensyn til de af oppositionen fremsatte lovforslag.

Jørgen Junior (FP):

For godt 3 år siden blev jeg indvalgt i dette folketing, og det skete især, fordi jeg var vred over den måde, Danmarks pensionister blev behandlet på. Socialdemokratiets talsmand på Frederiksberg, følte jeg, forrædte pensionisterne. Jeg følte, at han i sin egen og i sit partis interesse blot fyldte dem med floskler og luftstege, men reelt intet gjorde. Da jeg kom i folketinget, fik jeg at vide, at nu blev det snart bedre. Pensionsreformen hed løsenet. En anden god undskyldning for at

give løfter i stedet for realiteter var den med pensionsfonden; dér samler vi penge sammen til jer, så at I kan få en ordentlig alderdom, var et af de beroligende standard svar. Pensionisterne var nok utilfredse, men det lykkedes alligevel socialdemokratiet at holde dem hen med løfter.

I dag ligger endelig efter mange års forbedrelse regeringens pensionsreformforslag på bordet. Er det ikke et bevis på, at socialdemokratiet alligevel er partiet, der støtter de svage og sørger for en anstændig pension til vore ældre? Er dette alligevel ikke bevist på, at det netop er socialdemokratiet, der har evnet at føre en sådan økonomisk politik, at landet har råd til at leve op til de store idealer? Er dette ikke bevist på, at det ikke var floskler, når hr. Albertsen og de andre højt pensionerede socialdemokrater lovede, at pensionsreformen snart kom, og så skulle alt nok blive godt?

Nej, det er ikke noget, man behøver at sige tak for. Dette er desværre kun et yderligere bevis på, at socialdemokratiet ikke har evnerne til at sørge ordentligt for vore ældre. Man kan bruge et gammelt kinesisk ord-sprog, der siger: når den blinde leder de forblændede, falder de alle i vandet. Jeg tror desværre heller ikke længere på, at socialdemokraterne har viljen og blot er blinde; den vilje, de har, er først og fremmest at sørge for sig selv.

Misundelse er desværre en stærk drivkraft her i samfundet; derfor må det fastslås, at det ikke er denne begrundelse, der skal eller behøver at være medvirkende til, at pensionisterne simpelt hen ikke bør finde sig i den behandling, som socialdemokratiet og folketinget udsætter dem for. Der er en ulighed, der skal protesteres imod, og der er en uretfærdighed, der skal protesteres imod. Det er desværre regeringens svage evner, vi må have bragt til ophør.

Hvis de foreliggende forslag vedtages og skal gøre det ud for den pensionsreform, der har været guleroden i årevis for at få pensionister bedraget til fortsat at sikre socialdemokratiet magten, er det efter min opfattelse en provokation over for samfundets svageste. Forslagene vil på mange områder medføre en manglende frihed til selv at holde sig i gang og gøre en indsats; de vil cementere uligheden til gavn for dem, der har det bedst i samfundet. De er et bevis på, at enhver tale